
KUNNALLISVAALIEN TULOKSISTA PIETARISSA

Piiriduumien vaalit Pietarissa (12 kaupunkipiiriä) ovat jo päättyneet. Yleistä yhteenvetoa numero- y. m. ainehistosta ei ole vielä julkaistu; siitä huolimatta voidaan eräiden piireistä saatujen tietojen perusteella saada yleiskuva vaalien kulusta ja lopputuloksesta.

Yli miljoonasta valitsijasta käytti vaalioikeuttaan noin 800.000 henkilöä. Keskimäärin 70 prosenttia. Poisjääminen ei ole lainkaan „uhkaava“. Vaalialueen ulkopuolelle jäivät proletaarisimmat osat sellaisista piireistä kuin Nevan ja Narvan piiri (esikaupunkeja), joita vielä toistaiseksi ei ole liitetty kaupunkiin.

Vaalitaistelua ei käyty paikallisten kunnallisvaatimusten ympärillä, niin kuin „tavallisesti“ tehdään Euroopassa, vaan sitä käytiin poliittisten perusohjelmien pohjalla. Se onkin täysin ymmärrettävää. Sodan ja rappiotilan pulmallistaman tavattoman vallankumouksellisen järjestyksen aikana, jolloin luokkaristiriidat ovat paljastuneet äärimmilleen, oli kerrassaan mahdotonta pysyttäytyä vaalitaistelussa paikallisten kysymysten puitteissa, — paikallisten kysymysten kat-

keamattoman yhteyden maan yleispoliittisen tilanteen kysymyksiin täytyi kiertämättä murtautua esiin.

Sen vuoksi vaaleissa esiintyi pääkilpailijoina kolme ehdokaslistaa, kolmen poliittisen perusohjelman luvun mukaan: kadettien, bolshevikkien ja puolustuskantaa ajavien (narodnikkien, menshevikkien ja „Yhtenäisyys“ ryhmän vaaliliitto). Puolueettomien ryhmien, jotka ilmaisevat poliittista epämääräisyyttä ja ohjelmattomuutta, täytyi tällaisen asiointilan vallitessa kiertämättä jäädä mitättömiksi ja ne todella jäivätkin sellaisiksi.

Valitsijain oli tehtävä valintansa.

Joko taaksepäin, eroon proletariaatista, „päättäväisiin toimenpiteisiin“ vallankumousta vastaan (**kadetit**);

Tai eteenpäin, eroon porvaristosta, päättäväiseen taisteluun vastavallankumousta vastaan, vallankumouksen kehittämiseksi edelleen (**bolshevikit**);

Tai sovintoon porvariston kanssa, vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä luovimisen politiikan puolesta, s.o. ei taaksepäin eikä eteenpäin (**puolustuskantaa ajavien – menshevikkien ja eserrien vaaliliitto**).

Valitsija teki valintansa. 800.000 äänestä annettiin puolustuskannalla olevien vaaliliitolle yli 400.000 ääntä; kadeteille hiukan yli 160.000 ääntä, he eivät saaneet enemmistöä ainoassakaan piirissä; bolshevikille yli 160.000 ääntä, ja bolshevikit saivat ehdottoman enemmistön pääkaupungin kaikkein proletaarisimmassa piirissä, Viipurin kaupunginosassa. Jällellejäänyt (**vähäinen**) äänimäärä jakautui „puolueettomien“ ja „puolueiden yläpuolella olevien“ ja kaikenlaisten mui-

den satunnaisten ryhmien ja muodostelmien kesken, joita oli kolmisenkymmentä.

Sellainen on valitsijan vastaus.

Mistä se puhuu?

Ensimmäinen, mikä pistää silmään, on puolueettomien ryhmien heikkous ja voimattomuus. Vaalit ovat paljastaneet lopullisesti tarun venäläisen pieneläjän puolueettomasta „luonnosta“. Puolueettomia ryhmiä ravitseva poliittinen takapajuisuus on ilmeisesti jäänyt menneisyyteen. Joukkoihin kuuluva valitsija on aivan selvästi lähtenyt kulkemaan avoimen poliittisen taistelun tietä.

Toinen erikoisuus on kadettien täydellinen tappio. Esittäköötpä kadetit minkälaisia verukkeita hyvänsä, niin heidän on kuitenkin myönnettävä, että ensimmäisessä avoimessa taistelussa vaalivapauden vallitessa he ovat tulleet perusteellisesti lyödyiksi saamatta haltuunsa ainoatakaan piiriduumaa. Vielä äskettäin kadetit pitivät Pietaria omana perintötilanaan. He kirjoittivat monesti julistuksissaan, että Pietari „antaa luottamuksen vain kansan vapauden puolueelle“, ja vetosivat tällöin kesäkuun 3 päivän lain pohjalla toimitettuihin Valtakunnanduuman vaaleihin. Nyt on käynyt lopullisesti ilmi, että kadetit olivat vallalla Pietarissa tsaarin ja hänen vaalilakinsa armosta. Ei tarvinnut muuta kuin vanhan valtakomennon poistua näyttämöltä, niin kadetit menettivät heti maaperän jalkojensa alta.

Lyhyemmin sanoen: joukkoihin kuuluva demokraattinen valitsija ei kannata kadetteja.

Kolmas erikoisuus on se, että on käynyt ilmi meidän voimiemme, meidän puolueemme voimien eittä-

mätön kasvu. Pietarissa on puolueemme jäseniä 23—25 tuhatta; „Pravdan“ painos on 90—100 tuhatta ja siitä tulee 70.000 yksinomaan Pietarin osalle; vaaleissa taas me saimme ääniä yli 160.000, s.o. seitsemän kertaa enemmän kuin puolueen jäsenmäärä ja kaksi kertaa enemmän kuin Pietariin leviävä „Pravdan“ painos. Ja tämä on tapahtunut sen helvetillisen bolshevikkeihin kohdistetun ulvonnan ja ajojahdin aikana, jolla miltei koko niinsanottu lehdistö „Birzhjovka“ ja „Vetshjorka“ nimisistä bulevardilehdistä ministerien „Volja Naroda“⁸¹ ja „Rabotshaja Gazeta“ äänenkannattajiin asti on terrorisoanut pieneläjää. Sanomattakin on selvää, että tuollaisen tilanteen vallitessa saattoivat puoluettamme äänestää vain kaikkein vankimmat, vallankumoukselliset ainekset, jotka eivät antaudu „kauhujen“ valtaan. Sellaisia ovat ennen kaikkea vallankumouksen johtaja, proletariaatti, joka antoi meille hallitsevan aseman Viipurin kaupunginosan duumassa, ja sitten proletariaatin uskollisimmat liittolaiset, vallankumoukselliset rykmentit. Pitää vielä mainita, että vapaat vaalit toivat vaaliurnille väestön laajoja vereksiä kerroksia, jotka eivät ole vielä harjaantuneet poliittiseen taisteluun. Näihin kuuluvat ennen kaikkea naiset ja sitten kymmenet tuhannet pikkuvirkailijat, joita ministeriöt ovat täynnään, ja sen jälkeen paljon „vähävaraista väkeä“, käsiteollisuuden harjoittajia, puotimiehiä y.m. Me emme lainkaan perustaneet emmekä voineetkaan perustaa laskelmiamme siihen, että nuo kerrokset pystyisivät nyt heti katkaisemaan välinsä „vanhaan maailmaan“ ja asettumaan päättäväisesti vallankumouksellisen proletariaatin kannalle. Mutta hehän oikeastaan ratkaisi-

vatkin vaalien kohtalon. Kun he pystyivät kääntämään selkensä kadeteille — ja sen he tekivät, — niin se on jo suuri edistys.

Lyhyemmin sanoen: joukkoihin kuuluva valitsija on jo loitonnut kadeteista, mutta ei ole vielä tullut meidän puolueemme luo, — se on pysähtynyt puolitiiehen. Sen sijaan puolueemme ympärille ovat jo yhtyneet päättäväisimmät ainekset: vallankumoukselliset proletaarit ja vallankumoukselliset sotilaat.

Joukkoihin kuuluva valitsija on pysähtynyt puolitiiehen. Ja pysähtyttyään se on saanut siellä, puolitiessä, itselleen arvonmukaisen johtajan — menshevikien ja sosialisti-vallankumouksellisten liiton. Pikku-porvarillinen valitsija, joka ei ole päässyt selville nykyisestä tilanteesta ja joka harhailee proletariaatin ja kapitalistien välillä, on kadetteihin uskonsa menettettyään luonnollisesti lähestynyt menshevikkejä ja sosialisti-vallankumouksellisia, jotka ovat lopullisesti sotkeutuneet ja luovivat avuttomasti vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Vakka kantensa valitsee! Siinä on puolustuskantaa ajavien vaaliliiton „loistavan voiton“ koko sisältö. Siinä on myöskin vaalien neljäs erikoisuus. Epäilemätöntä on, että vallankumouksen myöhemmän kasvun yhteydessä tuon liiton kirjava armeija tulee kiertämättä ehtymään: osa menee takaisinpäin, kadettien luo, osa eteenpäin, meidän puolueemme luo. Mutta toistaiseksi... toistaiseksi liiton johtajat voivat lohdutella itseään „voitolla“.

Lopuksi vaalien viides ja viimeinen erikoisuus — ei merkitykseltään viimeinen! — on se, että ne asettivat konkreettisesti kysymyksen vallasta maassa. Vaalit

toivat lopullisesti ilmi, että kadetteja on vähemmistö, sillä he saivat toin tuskin kootuksi 20% äänistä. Valtava enemmistö, yli 70%, kannattaa oikeisto- ja vasemmistosivustan sosialisteja, s.o. eserriä ja men-shevikkejä sekä bolshevikkeja. Sanotaan, että Pietarin kunnallisvaalit ovat tulevien Perustavan kokouksen vaalien esikuva. Mutta jos se on totta, niin eikö ole hirvittävää, että kadeteilla, jotka ovat mitättömänä vähemmistönä maassa, on valtava enemmistö Väli-aikaisessa hallituksessa? Miten voidaan sietää kadet-tien herruutta Väliaikaisessa hallituksessa, silloin kun väestön enemmistö osoittaa ilmeistä epäluotta-musta kadetteihin? Eiköhän tuo epäsuhde ole syynä siihen kasvavaan tyytymättömyyteen Väli aikaista hallitusta kohtaan, joka purkautuu yhä useammin esiin maassa?

Eikö ole selvää, että tuon epäsuhteen säilyttämi-nen edelleen on sekä tyhmää että epädemokraattista?

*„VSDTP:n Keskuskomitean Lehdistötoimiston
bulletini” № 1,*

kesäkuun 15 p:nä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin